

Οι Εβραίοι στο σπαθί τού Μεγάλου Αλεξάνδρου

Στην Ιλιάδα, ο Γρανικός ποταμός θα παίξει τον ρόλο του στην άλωση της Τροίας από τους Αχαιούς. Το 334 π.Χ. ο ίδιος ποταμός στη βορειοδυτική Μικρά Ασία, που εκβάλλει στην Προποντίδα και που τώρα ονομάζεται Γράνικος και όχι Γρανικός, όπως τον λεν οι άσχετοι με τον Όμηρο, θα παίξει τον ρόλο του στην άλωση, την επόμενη χρονιά, το 333 π.Χ. μιας μεγάλης και όμορφης πόλης που λέγεται Ισός. Βρίσκεται στην Κιλικία, στην άλλη μεριά του χάρτη της Μικράς Ασίας, τη νοτιοανατολική. Απομένουν τα Γαυγάμηλα στο σημερινό Βόρειο Ιράκ, όπου στις 31 Οκτωβρίου του έτους 331 π.Χ. θα καταλυθεί από τον Μέγα Αλέξανδρο τον Μακεδόνα η κραταιά Περσική Αυτοκρατορία.

Και οι Εβραίοι, οι προστατευόμενοι των Περσών;

Ασ' τους να περιμένουν τον Αντίοχο Δ' τον Επιφανή, το 167 π.Χ.

Το 331 π.Χ., που όλα τελειώνουν για τους Πέρσες στα Γαυγάμηλα, έχουν περάσει μόνο πέντε χρόνια από τότε που ο Αλέξανδρος γίνεται βασιλιάς των Μακεδόνων, διαδεχόμενος στο θρόνο το 336 π.Χ. τον δολοφονηθέντα πατέρα του Φίλιππο, τον άνθρωπο που δύο χρόνια νωρίτερα, στη μάχη της Χαιρώνειας το 338 π.Χ., θα υποδείξει πάρα πολύ πειστικά στους ηττημένους νότιους Έλληνες πως πρέπει οπωσδήποτε να πάρουν μέρος στην κατά των Περσών εκστρατεία που ετοιμάζει. Οι νότιοι θα το δεχτούν και τυπικά στο συνέδριο της Κορίνθου το 335 π.Χ., μόλις έναν χρόνο μετά την ανάρρηση του Μεγάλου Αλεξάνδρου στον θρόνο του βασιλείου των Μακεδόνων. Από τη μάχη της Χαιρώνειας το 338 π.Χ., όπου τα όπλα θα ψηφίσουν υπέρ της εκστρατείας κατά των Περσών, μέχρι τη μάχη των Γαυγαμήλων το 331 π.Χ., όπου πάλι τα όπλα θα αποφανθούν πως ο νέος αφέντης και των Εβραίων μεταξύ πολλών άλλων θα είναι ο Μέγας Αλέξανδρος, έχουν περάσει μόνο 7 χρόνια. Απομένουν άλλα 8 μέχρι τον θάνατο του μεγάλου στρατηλάτη το 323 π.Χ. Σύνολο χρόνου δράσης, 15 χρόνια. Είναι απίστευτο.

Η ιστορία καλπάζει έφιππη αυτόν τον καιρό. Αλλά οι Εβραίοι δεν ενοχλούνται και τόσο. Τώρα ξέρουν πως ένας προστάτης, ο οποιοσδήποτε, αρκεί να είναι ισχυρός (αν υπήρχαν τότε Αμερικανοί θα ζητούσαν και τότε τη βοήθειά τους), είναι

απολύτως αναγκαίος. Φτάνει να μη βάλει χέρι στον έναν Θεό, τον καλό. Αυτόν που, αυτόν τον καιρό, τον πιστεύουν μόνο οι Εβραίοι. Μια χούφτα άνθρωποι. Για την παρουσία των οποίων εν τω κόσμω ο Αλέξανδρος δεν δίνει πεντάρα. Ωστόσο, θα τους προστατέψει κι αυτούς. Παρεμπιπτόντως. Με τον έναν Θεό πάντως δεν θεωρεί σκόπιμο να ασχοληθεί. Προφανώς τον βρίσκει πολύ αστείο και καθόλου επικίνδυνο. Θα πέσει τραγικά έξω. Οι ιδέες, κυρίως οι έμμονες, είναι όπλο. Όμως, βρισκόμαστε ακόμα σε μια εποχή που οι μεγάλης εμβέλειας βραδυφλεγείς ιδέες είναι εντελώς άχρηστες στον πόλεμο. Θα γίνουν χρήσιμες μόνο όταν ο αρχικός πυρήνας του μονοθεϊσμού, ο Ιουδαϊσμός, θα σχασθεί και θα δώσει δύο πυρηνικές πνευματικές βόμβες τεραστίας ισχύος: Τον Χριστιανισμό πρώτα και τον Μουσουλμανισμό μετά.

Ο Μέγας Αλέξανδρος ζει σε μια εποχή όπου οι άνθρωποι πιστεύουν ακόμα πως, με πολύ ταλέντο και ελάχιστη καλή τύχη, θα μπορούσαν να γίνουν ακόμα και θεοί. Δηλαδή, τι είναι οι θεοί; Δεν είναι τα όντα που ελέγχουν τη μοίρα των ανθρώπων; Αν την ίδια μοίρα την ελέγχουν άνθρωποι, αυτοί δεν είναι θεοί αφού κάνουν την ίδια δουλειά; Ένα πράγμα μόνο δεν θα μπορούσαν να ελέγξουν οι εξουσιαστές λαών. Τον δικό τους, τον προσωπικό τους θάνατο. Κι έτσι, σύμφωνα με τη λογική του «θανάτω θάνατον πατήσας» σκορπώντας θάνατο, πιστεύουν πως γίνονται αθάνατοι, ακριβώς γιατί μπορούν να ελέγχουν τη ζωή των άλλων, όπως οι θεοί, οι μόνοι που έχουν το δικαίωμα να σε βλάψουν και να σε θανατώσουν όποτε εκείνοι το κρίνουν αναγκαίο. Η διαφορά ανάμεσα σε έναν θεό-θεό και έναν άνθρωπο-θεό έγκειται στο ότι ο θεός-θεός δεν συνιστά άμεση και ορατή απειλή. Πάντως, όλοι ξέρουν πως η απειλή υπάρχει. Όσοι υπεραισιόδοξοι δεν το ξέρουν, το μαθαίνουν στη διάρκεια της κηδείας ενός αθώου παιδιού. Μόνο οι παθολογικά κακοήθεις και οι εντελώς ηλίθιοι θα μπορούσαν να πουν πως ο Θεός τιμώρησε το παιδί γιατί ήταν εκ γενετής φορέας του προπατορικού αμαρτήματος, ή για να τιμωρήσει τους γονείς του, σύμφωνα με τη φασιστική αρχή της συλλογικής ευθύνης. Προσωπικά, θα μου ήταν πιο εύκολο να δεχτώ τη «θεία φύση» του Μεγάλου Αλεξάνδρου, που έγινε θεός, παρά μια παρά φύσιν «θεία φύση». Έχει και ο παραλογισμός τη λογική του.

Πριν δώσει την αποφασιστική μάχη στα Γαυγάμηλα, ο Μέγας Αλέξανδρος θα βγει λίγο έξω από τον δρόμο που οδηγεί στα Σούσα, στην Περσέπολη και στη Βαβυλώνα, όπου μεταξύ άλλων τον περιμένουν σαν ελευθερωτή οι μη επαναπατρισθέντες στην Ιουδαία Εβραίοι. Θα κάνει μια «εκδρομή» μέχρι τις εκβολές του Νείλου, όπου το 331 μ.Χ. θα ιδρύσει την Αλεξάνδρεια, αφού πρώτα

καταλύσει τη θαλασσοκρατορία των Φοινίκων. Τη χρονιά που θα ιδρύσει την Αλεξάνδρεια, θα δώσει και την αποφασιστική μάχη με τους Πέρσες πολύ πιο πάνω, στα Γαυγάμηλα, κοντά στη Νινευί, την παλιά πρωτεύουσα της νεκρής αυτοκρατορίας των Ασσυρίων. Είναι απίθανη η ταχύτητα με την οποία κινείται.

Ο Δαρείος Γ' παρατάσσει στη μάχη των Γαυγαμήλων, που θα αλλάξει τον ρουν της ιστορίας, 1.000.000 πεζούς και ο Μέγας Αλέξανδρος 40.000 πεζούς και 7.000 ιππείς. Τη νίκη στους Μακεδόνες θα τη δώσει ένα καινούργιο, πανίσχυρο όπλο, το ιππικό, που πολλούς αιώνες αργότερα θα παραχωρήσει τη θέση του στα θωρακισμένα άρματα μάχης. Τώρα, νικάει ο ταχύτερος. Όχι ο ισχυρότερος, ο ταχύτερος. Ο Μέγας Αλέξανδρος θα κάνει όπλο του την ταχύτητα. Έκτοτε κανένας επιτελικός αξιωματικός κανενός στρατού δεν θα σχεδιάσει μια μάχη βασιζόμενος αποκλειστικά στον όγκο πυρός και στην ανδρεία των στρατιωτών. Η ανδρεία, από τον καιρό του Μεγάλου Αλεξάνδρου έπαψε να παίζει πρώτο ρόλο στο σχεδιασμό μιας μάχης σ' όλους τους στρατούς εκτός από τους πρωτόγονους. Ακόμα και τη θυελλώδη, τη σαρωτική προέλαση του Μεγάλου Αλεξάνδρου εμείς οι Νεοέλληνες την αποδίδουμε στον κληρονομικό ηρωισμό των Ελλήνων. Τρομάρα μας... Ούτε τη στρατηγική του μεγαλύτερου στρατηλάτη όλων των εποχών, του Μεγαλέξανδρου, δεν μελετήσαμε σοβαρά και έχουμε την αξίωση να νικήσουμε τους Τούρκους στον Γράνικο, στην Ισσό, ή όπου αλλού τέλος πάντων μας φέρει ο άνεμος της ιστορίας. Ο οποίος, στον καιρό μας, προκαλείται και με τεχνητό τρόπο: Με τα φυσερά που είναι στημένα στην Ουάσινγκτον.

Οι Εβραίοι, άνθρωποι εξαιρετικά πεπειραμένοι στην τέχνη του πολέμου, που αν και τέχνη απέχει πολύ από το να ανήκει στις καλές τέχνες, θα χρησιμοποιήσουν άλογα στις κατά των Φιλισταίων μάχες τους στη θέση των κλασικών ιππήλατων πολεμικών αρμάτων, που την πολεμική τους χρήση την περιγράφει άψογα ο Όμηρος. Το αρχαίο ιππήλατο άρμα είναι όχημα μεταφοράς προσωπικού, όπως θα λέγαμε σήμερα. Μεταφέρει τον πολεμιστή στο σημείο του πεδίου της μάχης που θα επιλέξει και εκεί ο μαχητής κατεβαίνει από το άρμα και μάχεται σαν πεζικάριος. Αν κατά τη μάχη τα άλογα, αν και άλογα, φερθούν έξυπνα και την κοπανήσουν, ο νικητής θα ηττηθεί αφού δεν θα βρει το άρμα στη θέση του για να γυρίσει πίσω.

Οι ξύπνοι Εβραίοι θα λύσουν αυτό το πρόβλημα πηγαίνοντας στην πρώτη γραμμή με άλογα σελωμένα και όχι με άρματα που τα σέρνουν άλογα. Ενεργούν όμως σαν κομάντος. Βαρούν στα γρήγορα και την κοπανούν αμέσως. Το ίδιο κάνουν και οι Πέρσες, οι καλοί φίλοι των Εβραίων, που ίσως έμαθαν απ' αυτούς την πολεμική

χρήση του αλόγου, του ζώου που προσέφερε τα περισσότερα από κάθε άλλο και στον πολιτισμό και στη βαρβαρότητα. Όμως, ο Μέγας Αλέξανδρος χρησιμοποιεί τα πολεμικά άλογα με έναν εντελώς καινούργιο τρόπο. Τα ρίχνει κατά μάζες πάνω στον εχθρό και σπάει το συμπαγές μέτωπο μ' αυτή την κινητή πολιορκητική μηχανή. Οι φοβεροί πεζικάριοι της μακεδονικής φάλαγγας που έρχονται από πίσω σαρώνουν ότι συνεχίζει να σαλεύει. Μετά τη μάχη που μόλις κερδήθηκε, ζεύει τα άλογα στα κάρα, φορτώνει στα κάρα τους πεζούς και εμπρός για νέες μάχες μέχρι τα πέρατα του τότε γνωστού κόσμου.

Οι κατακτητές τότε κοιτούν κυρίως προς τη μεριά της Ασίας. Τη φορά του κατακτητικού βλέμματος θα την αντιστρέψουν πολλούς αιώνες αργότερα οι μεσοασιάτες Μογγόλοι, οι πιο μεγάλοι έφιπποι κατακτητές που εμφανίστηκαν ποτέ στην ιστορία. Η ταχύτητα, το μεγάλο όπλο του Μεγάλου Αλεξάνδρου, με τους Μογγόλους θα γίνει ένα απόλυτο όπλο. Και στην υπερηχητική εποχή των πολεμικών αεροπλάνων και των διηπειρωτικών πυραύλων, ένα υπερόπλο. Το μάθημα του Μεγάλου Αλεξάνδρου θα το μάθουν όλοι, εκτός από τους ηρωικούς Νεοέλληνες που συνεχίζουν να προτιμούν τις ηρωικές σώμα με σώμα μάχες, ίσα ίσα για να έχουν την ευκαιρία να γίνουν ήρωες και να πάρουν καμιά αναπηρική σύνταξη, ώστε να μην πάει εντελώς τζάμπα η υπέρ πατρίδος θυσία του χεριού ή του ποδιού -χώρια το κεφάλι, που αν χωριστεί απ' το σώμα χαλάει όλα τα σχέδια του καλού μαχητή για μια αναπηρική ή τιμητική σύνταξη.

Παρότι η Παλαιά Διαθήκη εκτός από θεολογικό είναι και ιστορικό κείμενο, αφού καταγράφει την ιστορία των Εβραίων, δεν μνημονεύει τον Μέγα Αλέξανδρο προσωπικά. Ενώ αναφέρεται με λεπτομέρειες και στον πιο μικρό και ασήμαντο εχθρό των Εβραίων, για τον Μέγα Αλέξανδρο κανείς γραφιάς δεν έμαθε τίποτα. Κάποιοι ειδικοί ερμηνεύουν αυτό το παράδοξο γεγονός σαν επιδίωξη ουδετερότητας απέναντι σε έναν ειδωλολάτρη, που κατέστρεψε έναν άλλο ειδωλολάτρη, τον Δαρείο Γ', τον προστάτη τους.

Η αλήθεια όμως πρέπει να κρύβεται στο απλό γεγονός πως ο Μέγας Αλέξανδρος δεν κυριάρχησε στην ευρύτερη περιοχή αυτοπροσώπως για πολλά χρόνια. Θα πεθάνει στη Βαβυλώνα το 323 π.Χ. σε ηλικία 33 ετών, στην ηλικία που πέθανε και ο Χριστός -κι αυτό θα το εκμεταλλευτούν δεόντως οι Ελληνοχριστιανοί. Ανάμεσα στη μάχη των Γαυγαμήλων το 331 π.Χ. και το θάνατο του το 323 π.Χ. μεσολαμβάνουν μόνο 8 χρόνια. Ότι έκανε επί εδάφους που κάλυπτε τουλάχιστον το μισό του τότε γνωστού κόσμου αυτός ο νέος στην ηλικία άνδρας το έκανε μέσα σε 8 χρόνια. Οι χρονογράφοι της εποχής του ασθμαίνουν περισσότερο κι απ' τον ίδιο, που

καλπάζει ασταμάτητα. Γι' αυτό και θα μυθοποιηθεί τόσο εύκολα, τόσο γρήγορα και σε τόσο μεγάλη γεωγραφική έκταση.

Μάλλον με τη μυθολογία παρά με την ιστορία έχουν σχέση και όσα υποτίθεται πως λένε για τον Μέγα Αλέξανδρο κάποιες προφητείες του προφήτη Δανιήλ. Η εποχή κατά την οποία έζησε ο Δανιήλ δεν απέχει πάρα πολύ απ' αυτήν του Μεγάλου Αλεξάνδρου και οι ακόμα φρέσκιες προφητείες του ήταν μάλλον φυσικό να ενταχθούν στην ευρύτερη περί Αλεξάνδρου μυθολογία, πράγμα εύκολο προκειμένου για κείμενα ασαφή και πολυσημικά. Στα εδάφια 7: 6 και 8: 4-7 του βιβλίου του Δανιήλ της Παλαιάς Διαθήκης ο προφήτης κάνει λόγο για μια λεοπάρδαλη με τέσσερα φτερά και για έναν μονοκέρατο τράγο. Είναι, λέει, εικονοποιήσεις των προβλέψεων του προφήτη για τον ερχομό ενός ανθρώπου δυνατού σαν τη λεοπάρδαλη και γρήγορου σαν το πουλί. Μια λεοπάρδαλη που πετάει, και μάλιστα με τέσσερα φτερά, είναι έξοχη εικόνα για την εικονογράφηση ενός παιδικού βιβλίου με παραμύθια, αλλά δεν καταλαβαίνω γιατί πρέπει να έχει σχέση με τον Αλέξανδρο το δυνατό και ταχύ και όχι ας πούμε με το θηριώδη και υπερταχύ Σατανά. Σβουνννν! Εκτός κι αν ο Αλέξανδρος είναι ο Σατανάς! Όσο για το μονοκέρατο τράγο, σύμβολο της δύναμης κρούσης ενός ισχυρού πολιορκητικού κριού, άλλο τίποτα στα παραμύθια από μονοκέρατα τέρατα, που αν ήταν φυσιολογικά όντα θα έπρεπε να ήταν δικέρατα. Η διαφορά εδώ είναι όμοια μ' αυτήν που υπάρχει ανάμεσα σε έναν μονοκέρατο, δικέρατο ή πολυκέρατο κερατά. Μια φορά να σε κερατώσει η γυναίκα σου, είναι σαν να σε κεράτωσε χίλιες. Δεν επιτρέπεται να αναφερόμαστε στην ποιότητα με όρους ποσοτικούς. Άλλωστε, η ολίγον έγκυος είναι για τα καλά έγκυος. Μόνο αν έχουμε στο νου μας την έκτρωση μπορούμε να μιλάμε για γκαστρωμένα που είναι ολίγον έγκυος, και συνεπώς μπορούμε να διορθώσουμε το ποιοτικό λάθος (την ανεπιθύμητη εγκυμοσύνη) με μια ποσοτικής τάξεως επέμβαση (την αφαίρεση του εμβρύου).

Τα δύσκολα για τους Εβραίους θα αρχίσουν με τους επιγόνους του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Ο Σελευκίδης Αντίοχος Δ' ο Επιφανής θα κάνει ένα τραγικό λάθος με κοσμοϊστορικές συνέπειες. Θα απαγορεύσει στους Εβραίους την πίστη στον Θεό τους. Κι όταν αυτοί αρνηθούν κάνοντας χρήση του βασικού ανθρωπίνου δικαιώματος, του δικαιώματος στη βλακεία, θα επιτεθεί το 167 π.Χ. και θα τους λιανίσει. Αν τότε ο Αντίοχος δεν διέπραττε αυτή τη βαρβαρότητα, ίσως σήμερα να μην υπήρχαν Εβραίοι. Μάλλον θα είχαν αφομοιωθεί ομαλά με τους γειτονικούς λαούς. Όμως, αν δεν υπήρχαν Εβραίοι δεν θα υπήρχαν ούτε χριστιανοί. Τότε, τι θα υπήρχε; Μα, γνήσιοι και πολιτισμένοι ειδωλολάτρες, και όχι σαν τους σημερινούς,

τους ερζάτς, που κρύβονται πίσω απ' τη μάσκα του ενός Θεού, του καλού.

Ουδόλως θα επηρεάσει τους μακάριους Εβραίους η αναταραχή που προκαλεί στην ευρύτερη περιοχή ο θάνατος του Μεγάλου Αλεξάνδρου το 323 π.Χ. Ο σκοτωμός μεταξύ των επιγόνων, θα κρατήσει 42 χρόνια, μέχρι το 281 π.Χ. που εδραιώνονται τα τρία επιγονικά βασίλεια, το βασίλειο της Αιγύπτου (Πτολεμαίοι ή Λαγίδες), το βασίλειο της Συρίας (Σελευκίδες) και το βασίλειο της Περγάμου (Ατταλίδες). Γίνεται χαμός γύρω τους, αλλά οι Εβραίοι μοιάζουν σαν ναρκωμένοι απ' την πίστη τους στον έναν Θεό, τον καλό. Ο Θεός του Αβραάμ και του Μωυσή είχε βρει προ πολλού τον κανονικό του ρυθμό εντός της καλά εδραιωμένης θεοκρατικής εβραϊκής κοινωνίας, με τους φανατικούς Φαρισαίους, τους ακόμα πιο φανατικούς Εσσαίους, αλλά και τους αρχοντικούς και μορφωμένους Σαδδουκαίους, που δεν έχουν μεταφυσικές προκαταλήψεις και δέχονται τον ελληνικό πολιτισμό με μεγάλη προθυμία, για να τους εξοντώσουν κάποτε οι Φαρισαίοι γι' αυτόν και μόνο τον λόγο.

Ο ελληνικός πολιτισμός διδάσκει ελευθερία, πρώτα και κύρια από την άνευ όρων υποδούλωση στον Θεό. Όμως, το τεστ κοπώσεως που κάνει με απόλυτη επιτυχία ο ένας Θεός τον καιρό που ένας κόσμος, ο ελληνικός, πεθαίνει κι ένας άλλος, ο ελληνιστικός, γεννιέται, δείχνει πως ο εν λόγω Θεός έχει δυνάμεις. Το μητρικό των ελληνιστικών βασιλείων, το βασίλειο της Μακεδονίας (Αντιγονίδες) συνεχίζει, βέβαια, να υπάρχει και γίνεται σκοτωμός μεγάλος και εκεί, αλλά δεν πα' να γίνεται! Το βασίλειο της Μακεδονίας και το βασίλειο της Περγάμου πέφτουν μακριά για τους Εβραίους. Όμως, το Βασίλειο της Αιγύπτου είναι στα πόδια τους και το βασίλειο της Συρίας στο κεφάλι τους.

Τελικά, ότι δεν πέτυχε ο Σελευκίδης Αντίγονος Δ' ο Επιφανής το 167 π.Χ. που επεχείρησε να διαλύσει τους Εβραίους θέτοντας υπό διωγμόν τη θρησκεία τους, θα το πετύχουν οι Ρωμαίοι αλλά σε δυο γύρους, το 70 μ.Χ. και το 135 μ.Χ. Τη χρονιά αυτή οι Εβραίοι θα βγουν νοκ άουτ. Ωστόσο, παρά το νοκ άουτ, είναι έξω από κάθε φαντασία αυτό που συμβαίνει με τους Εβραίους και τον Θεό τους. Για 241 χρόνια, από το 281 π.Χ. μέχρι τη ρωμαϊκή κατάκτηση το 40 π.Χ., είναι υποταγμένοι στους Σελευκίδες και για 175 χρόνια, μέχρι το 135 μ.Χ., στους Ρωμαίους. Κατοχικό σύνολο 416 χρόνια. Όμως, όλα αυτά τα χρόνια όχι μόνο ζουν υπό καθεστώς ημιαυτονομίας, αλλά και ενδυναμώνουν την πίστη τους στον έναν Θεό, για την οποία Έλληνες και Ρωμαίοι τους κοροϊδεύουν ανελέητα.

Αυτόν τον καιρό ο οικουμενικός Ιουδαϊσμός είναι ανοιχτός σε όλους. Ο καθένας θα

μπορούσε να προσχωρήσει στη θρησκεία των Εβραίων, τον μονοθεϊσμό, γινόμενος αυτομάτως Εβραίος. (Θεωρητικά, αυτό είναι δυνατό και σήμερα). Αλλά κανένας από τους άνδρες των δύο διαδοχικών στρατευμάτων κατοχής δεν είναι σε θέση να ερμηνεύσει το μεγάλο παράδοξο, το να πιστεύεις μόνο σε έναν Θεό. Τέτοια οικονομία σε θεούς, πια; Σώθηκαν όλοι οι θεοί κι απόμεινε μόνο ένας; Τι διάολο γίνεται μ' αυτούς τους παλαβούς, βλέπω να λεν οι περισσότεροι νοήμονες άνδρες των στρατευμάτων κατοχής δύο στρατών. Αν και οι μορφωμένοι γνωρίζουν από τον Παρμενίδη πως ο Θεός είναι μονάδα («εν το παν»), εντούτοις ούτε αυτοί μπορούν να καταλάβουν πώς γίνεται να περάσει ένας λογικός άνθρωπος από την ενιστική φιλοσοφική σκέψη στην πίστη στον έναν Θεό. Πάντως, από το 135 μ.Χ. και μέχρι του 1948, που θα προκύψει το σημερινό κράτος του Ισραήλ, οι Εβραίοι θα παίζουν εκτός γηπέδου, στη Διασπορά. Αλλά θα παίζουν τόσο καλά με τον μόνιμο αντίπαλο τους, τον Θεό των χριστιανών, που ύστερα από 1813 χρόνια, το 1948, αυτός ακριβώς ο Θεός, ο Θεός των χριστιανών, που τώρα έχει να κοιτάξει και τα πετρέλαια της Μέσης Ανατολής, θα φροντίσει για τον επαναπατρισμό των Εβραίων. Οι θεοί ξέρουν να συνεργάζονται όταν θέλουν τ' αφεντικά. Όταν όμως δε θέλουν, τότε βάζουν τους θεούς να τσακώνονται, όπως τα κοκόρια στις κοκορομαχίες.

Ίσως να μην υπήρχε Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία αν ο Μέγας Αλέξανδρος προλάβαινε να στήσει τη δική του. Όμως με τον θάνατό του, αντί αυτοκρατορίας θα προκύψουν τρία αυτοκρατορικά θραύσματα και με τη μητρική Μακεδονία, τέσσερα. Και τούτο διότι ο στρατηλάτης έκανε ένα εντελώς ασήμαντο λάθος. Δεν κατάκτησε την Καππαδοκία, στο κέντρο της Μικράς Ασίας. Η περιοχή ήταν ασήμαντη από οικονομικής απόψεως. Ναι, αλλά αυτοκρατορία με μια τρύπα στη μέση του χάρτη δεν νοείται. Κι έτσι, ο προσωρινός διάδοχος του Μεγάλου Αλεξάνδρου, ο στρατηγός Περδίκκας, ο τρίτος τη τάξει ανώτερος αξιωματικός μετά τον Ηφαιστίωνα, τον παιδικό φίλο και συμμαθητή του Μεγάλου Αλεξάνδρου που είχε πεθάνει ένα χρόνο πριν, και τον Κρατερό, που ο στρατηλάτης τον είχε στείλει στη Μακεδονία για δουλειές, σκέφτεται πως για την ενότητα της αυτοκρατορίας είναι απολύτως αναγκαία και η κατάκτηση της Καππαδοκίας.

Σαν προσωρινός αρχηγός ολοκλήρου του στρατεύματος, ο Περδίκκας αποφασίζει να στείλει στην Καππαδοκία τον Αντίγονο το Μονόφθαλμο, γνωστό και σαν Κύκλωπα. Ο Αντίγονος αυτόν τον καιρό είναι σατράπης (διοικητής) της Φρυγίας εκεί δίπλα. Συνεπώς, είναι αυτονοήτως ο αρμοδιότερος να διεκπεραιώσει μια τόσο απλή δουλειά. Αλλά ο Αντίγονος αρνείται εκτέλεση στρατιωτικής εντολής και

βρίσκει έτσι το πρόσχημα που του χρειάζεται για να συμμαχήσει με το σατράπη της Μακεδονίας, Αντίπατρο, τον σατράπη της Αιγύπτου Πτολεμαίο, τον σατράπη της Θράκης Λυσίμαχο, και τον Κρατερό, για την ανατροπή του Περδίκκα που είχε διοριστεί κηδεμόνας και προστάτης του γιου του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Ευτυχώς που απ' αυτήν την παρέα λείπει ο Παρμενίων, στρατιωτικός σύμβουλος του Μεγάλου Αλεξάνδρου και αρχηγός του πεζικού. Τον είχε εκτελέσει ο ίδιος ο Μέγας Αλέξανδρος το 330 π.Χ. σαν ύποπτο συμμετοχής στην εναντίον του συνωμοσία του γιου του Παρμενίωνα, Φιλώτα.

Τελικά, ο Περδίκκας θα συλληφθεί από τον Πτολεμαίο και θα εκτελεστεί στην Αίγυπτο το 321 π.Χ. Τώρα αρχίζει η μεγάλη σφαγή των κληρονόμων του Μεγάλου Αλεξάνδρου, που έχουν πολλά να μοιράσουν. Το μοίρασμα γίνεται, βέβαια, χωρίς συμβολαιογραφική πράξη. Συνεπώς το αποτέλεσμα θα είναι μονίμως αμφισβητούμενο. Θα ολοκληρωθεί ωστόσο όπως όπως το 281 π.Χ. Ο καημένος ο Περδίκκας είχε πάρει πάρα πολύ σοβαρά την υπόθεση της ένωσης όλων των σατραπειών σε μια μεγάλη αυτοκρατορία, κατά το περσικό πρότυπο. Το οποίο, σημειωτέον, προμήθευσε στους Μακεδόνες το διοικητικό σύστημα της σατραπείας, ας πούμε του υποβασιλείου, ενός μικρότερου βασιλείου ενταγμένου, με μια κάποια αυτονομία, σε ένα ευρύτερο επικεφαλής του οποίου είναι ο Μεγάλος Βασιλιάς. (Ο αυτοκράτορας δεν είναι παρά ένας μεγάλος βασιλιάς που αυτοκρατεί, κρατεί, διοικεί μόνος του άλλους, μικρότερους βασιλιάδες ή διοικητές μεγάλων περιοχών).

Ο αντίπαλος του Περδίκκα, ο Αντίγονος Α' ο Μονόφθαλμος, πρώην σατράπης της Φρυγίας, θα γίνει σε λίγο ο πιο φανατικός υποστηρικτής της άποψης για το αναγκαίο της ιδρύσεως μιας μεγάλης ασιατικής αυτοκρατορίας με κέντρο τη Μακεδονία. Θα αποτύχει παταγωδώς, αλλά θα παραμείνει μέχρι τέλους φιλέλληνας. Και διά του υιού του Δημητρίου του Πολιορκητή θα γίνει ο ιδρυτής της δυναστείας των Αντιγονιδών της Μακεδονίας. Οι άλλοι μεγάλοι σατράπες θα μετατρέψουν τις σατραπείες τους σε αυτόνομα βασίλεια, τα λεγόμενα ελληνοιστικά.

Αν δεν υπήρχε το Βασίλειο των Πτολεμαίων ή Ααγιδών στην Αίγυπτο, όπου θα καλλιεργηθούν με μεγάλο ζήλο τα ελληνικά γράμματα στην Αλεξάνδρεια από ένα τεράστιο πλήθος σοφών, που δεν είναι κατ' ανάγκην Έλληνες εκ καταγωγής, ελληνοιστικός πολιτισμός δεν θα υπήρχε. Πάντως, ο ελληνοιστικός πολιτισμός δεν είναι ελληνικός. Αν ήταν, θα λεγόταν κι αυτός ελληνικός. Ελληνοιστικός σημαίνει προσομοιάζων με τον ελληνικό, σχετικός με τον ελληνικό, δημιουργημένος με

αφετηρία τον ελληνικό αλλά προσαρμοσμένος στους πολλούς και ποικίλους μεσανατολικούς πολιτισμούς. Η γλώσσα των Ευαγγελίων δεν είναι η ελληνική, είναι η ελληνιστική. Και τα ελληνικά που μιλούμε σήμερα δεν είναι ελληνικά, είναι ελληνιστικά. Πιο συγκεκριμένα, μια απλουστευμένη παραλλαγή της γλώσσας των Ευαγγελίων. Όταν τα ελληνιστικά των Ευαγγελίων, κάνοντας τη γύρα μέσω του χριστιανικού Βυζαντίου, συναντήσουν τα ελληνικά στον τόπο που γεννήθηκαν πολύ πριν γεννηθεί ο Χριστός, θα τα εκχριστιανίσουν. Και διά του εμβολιασμού θα προκύψουν τα νεοελληνικά που μιλούμε σήμερα. Που δεν είναι ελληνικά, είναι νεοελληνικά. Ελληνικά είναι μόνο τα αρχαία ελληνικά, τα προχριστιανικά. Άλλωστε, όταν οι ξένοι λεν «ελληνική γλώσσα» εννοούν πάντα την προσωδιακή, την «τραγουδιστή» αρχαία ελληνική γλώσσα. Εκείνη στην οποία τα τρία «ι» έχουν το καθένα τη δική του φωνητική αξία, το ωμέγα είναι πράγματι ένα μεγάλο όμικρον, τα διπλά σύμφωνα προφέρονται σαν διπλά με τράβηγμα της φωνής και οι δίφθογγοι είναι όντως δύο φθόγγοι που συνεκφέρονται γρήγορα, σαν δύο νότες κολλημένες. Εκτός τούτου, οι αρχαίοι Έλληνες γράφουν πάντα με κεφαλαία και χωρίς σημεία στίξεως. Τα πεζά γράμματα και τα σημεία στίξεως είναι επινόηση των αλεξανδρινών γραμματοδιδασκάλων. Σκαρφίστηκαν αυτά τα τερτίπια, προκειμένου να βοηθήσουν τους άσχετους με τα ελληνικά να μάθουν «ελληνικά άνευ διδασκάλου». Οι «διδάσκαλοι άνευ ελληνικών» είναι νεοελληνική εφεύρεση.

Η μετάφραση της Παλαιάς Διαθήκης στα ελληνιστικά από τους περίφημους Εβδομήκοντα άρχισε στην Αλεξάνδρεια το 250 π.Χ. και ολοκληρώθηκε μετά από έναν αιώνα. Λέγεται πως οι ελληνομαθείς Εβραίοι μεταφραστές της Παλαιάς Διαθήκης ήταν εβδομήντα, αλλά οι ειδικοί ισχυρίζονται πως ο αριθμός είναι συμβολικός. Θα ήταν αδύνατο να μετρήσει κανείς τους μεταφραστές που δουλεύουν ο ένας μετά τον άλλο μέσα σε έναν αιώνα. Το σημαντικό, ωστόσο, εδώ είναι πως η Βίβλος μεταφράζεται στα ελληνιστικά ελληνικά κατ' εντολήν της ηγεσίας της εβραϊκής κοινότητας της Αλεξάνδρειας για χρήση των Εβραίων που δεν γνωρίζουν εβραϊκά. Αυτό σημαίνει πως τουλάχιστον οι Εβραίοι της Αλεξάνδρειας εξελληνίζονται με τόσο γρήγορους ρυθμούς, που το 250 π.Χ., μέσα σε 73 μόνο χρόνια από τον θάνατο του Μεγάλου Αλεξάνδρου, έχουν ξεχάσει τη μητρική τους γλώσσα ζώντας στο μεγαλύτερο χωνευτήρι λαών που εμφανίστηκε ποτέ στην ανθρώπινη ιστορία, την Αλεξάνδρεια, όπου γίνεται πραγματικότητα το όνειρο του Μεγάλου Αλεξάνδρου για ένα μπέρδεμα όλων των λαών και όλων των εθνοτήτων. Αυτός ακριβώς είναι ο ελληνιστικός πολιτισμός, ένα μπέρδεμα όλων των πολιτισμών που εμφανίστηκαν στην ευρύτερη περιοχή της Μεσογείου, όπως θα πει και θ' αποδείξει ο Φερνάν Μπροντέλ. Βέβαια, ο ελληνικός πολιτισμός είναι ο

μεγαλύτερος, αλλά ο εβραϊκός είναι πιο παλιός και κυρίως πιο διεισδυτικός και πιο σταθερός. Διά του Χριστιανισμού, που εκ καταγωγής ανήκει στον εβραϊκό πολιτισμό, ο ένας Θεός των Εβραίων θα ανεβεί στον Όλυμπο και θα τον σκουπίσει τόσο προσεχτικά, που δεν θα μείνει όχι Θεός, αλλά ούτε μια Μούσα εκεί παραδίπλα, στα Πιέρια, την κατοικία των Μουσών, ούτε μια Νύμφη εκεί παρακάτω, στα Τέμπη, το αναψυκτήριο των Ολυμπίων με τις πανέμορφες σερβιτόρες, τις Νύμφες, που στον καιρό μας έγιναν νυφούλες με άσπρο νυφικό και μαύρο δάκρυ από το τρίτο έτος του γάμου και μετά, καμιά φορά κι από την πρώτη νύχτα του γάμου, όταν διαπιστώσουν πως ο γαμπρός δυσκολεύεται να ανοίξει τη σφραγισμένη πύλη του Παραδείσου, εξαιτίας του φόβου πως θα χάσει τον άλλο.

Πολύ πριν από τον Ιουλιανό, τον μεγάλο ουτοπιστή, ο Σελευκίδης Αντίοχος Δ΄ ο Επιφανής, βασιλιάς του ελληνιστικού βασιλείου της Συρίας από το 175 μέχρι το 163 π.Χ., θα καταλάβει πως ο ένας Θεός κάνει κακό στην υγεία. Το 168 π.Χ. ο διετής συριακός πόλεμος έχει λήξει με νίκη των Πτολεμαίων της Αιγύπτου. Οι Πτολεμαίοι, που δεν έχουν φυλετικές προκαταλήψεις, ζητούν τη βοήθεια των Ρωμαίων, που συλλαμβάνουν τον Αντίοχο και τον εξευτελίζουν μέχρι σκασμού. Αλλά δεν τον σκοτώνουν. Τον υποχρεώνουν μόνο να επιστρέψει στην πατρίδα του, την ελληνιστική Συρία, και να κάτσει ήσυχα. Φανατικός Έλληνας ο Αντίοχος Δ΄ (εξ ού και το προσωνύμιο Επιφανής) καταλαβαίνει πως ο ελληνικός πολιτισμός θα εξαφανιστεί, όπως ήδη έχει αρχίσει να εξαφανίζεται στην κοσμοπολίτικη Αίγυπτο, αν μπερδευτεί με άλλους πολιτισμούς, στηριγμένους σε θεούς μυστηριώδεις και σκοτεινούς. Αυτός είναι ο λόγος που αποφασίζει να κάνει ελληνική την πόλη των Ιεροσολύμων. Ορμάει, λοιπόν, και το 167 π.Χ. την καταλαμβάνει, τη ρημάζει και στη θέση του Ναού εγείρει βωμό προς τιμήν του Δία. Αυτό ήταν. Η επανάσταση των «ανθελλήνων» Μακκαβαίων, των πιο φανατικών Εβραίων που έζησαν ποτέ, αρχίζει. Ο ένας Θεός, ο καλός, θα κατατροπώσει και τον Έλληνα Δία, και τον Ρωμαίο Δία, τον Γιούπιτερ. Βέβαια, οι Εβραίοι θα ηττηθούν τελικά από τους Ρωμαίους, αλλά ο Θεός τους θα νικήσει.

Πηγή: Αποσπάσματα από το βιβλίο του Βασίλη Ραφαηλίδη, «Η μυθική ιστορία των Εβραίων» εκδόσεις του 21ου.

Μιχάλης Μανιάτης